

„VERZEILD BESTEK” *)

Bij het tweede lustrum van den Christelijken auteurskring.

Wanneer iemand jubileert, is het gewoonte dat hij een geschenk ontvangt.

De Christelijke auteurskring daarentegen geeft een geschenk bij gelegenheid van zijn jubileum; een bonte verzameling proza en poëzie, staal van het kunnen van ieder der leden, hun lezerskring aangeboden, in een door den uitgever voortreffelijk verzorgde, een — feestelijke gelegenheid als deze — waardige uitvoering en uiterlijken verschijningsvorm.

De titel doet op het eerste gezicht wat geheimzinnig en raadselachtig aan. Mevrouw Kuyper-van Oordt brengt in haar inleiding hierin klaarheid: „Verzeild bestek is niet anders dan de plaats, waar men zich op zee bevindt. Hetzij dat men van deze plaats kennis draagt door peilingen, vaste punten (aan wal) of door astronomische waarneming. Heeft men verzeild bestek, dan stelt men voorts koers en verheid vast, d.w.z. den afstand van deze plek tot het doel van de reis en de richting derwaarts.”

Als men van deze noodzakelijke toelichting kennis genomen heeft, gaat inderdaad de gekozen titel voor ons spreken. Dit boek bedoelt dus te laten zien: wij Christelijke auteurs zijn na tien jaar bij een mijlpaal gekomen. We zien nog eens achterom, en voorwaarts, en realiseeren ons even waar we ons thans bevinden.

Prettig doet het aan, dat er niet zelfvoldaan met iets van den arrivée geconstateerd wordt: „We zijn er!” „Zie onze prestaties.”

Men gewaagt niet snorkerig van een „derde reveil,” maar bescheiden stelt men alleen vast: „We zijn ergens.” Het lijkt me beter om niet boud en heldhaftig te roepen: „hier!”

*) Uitgave: J. H. Kok N.V., Kampen.

Want daar kon wel eens heel verschillend over geoordeeld worden, niet scheepvaartkundig gesproken dan. Laten we zeggen: „We hebben ons best gedaan.”

Dit voorwoord van Mevr. K.-v. O. doet weldadig aan, door zijn eerlijke nuchterheid.

De zellers laten het nu verder aan het publiek aan den wal over, zich nader over die plaats, na tien jaar varens bereikt, uit te spreken. De bundel is — kan het anders bij zooveel „vogels van diverse pluimage” — aantrekkelijk door zijn bonte verscheidenheid.

Ook dat wordt, blijkens het voorwoord, door de medewerkers zelf ingezien. „Hoe onze vloot eruit ziet? Nu, nogal heterogeen. Ook staat het eene zeil straffer dan het andere.”

Er is een voortreffelijk essay van Kamphuis, over den schilder Manus Richter.

Er zijn enkele sterke verzen, een paar teere, warm-menschelijke van Jo Kalmijn—Spierenburg, en knappe stalen van poëtisch kunnen van De Mérode, en Muus Jacobse, om het bij deze namen te laten.

En vele uitstekende prozastukken, waarvan vooral die van Rijnsdorp, Van Bokhorst, Rie van Rossum en Anne de Vries genoemd moeten worden.

Ik had het genoeg de laatste zijn bijdrage te hooren voorlezen op zijn nuchtere Drentsche wijze, zonder effect-bejag. Misschien dat daardoor later herlezen opnieuw een genot werd. Er staat ook veel minder sterk werk in. Vooral het prozastuk van Jan H. de Groot is zwak, en zijn plaats in deze uitgave eigenlijk niet waardig. Gelukkig kennen we hem ook uit zijn verzen!

Deze bundel en de vele lustrumavonden beteekenden even een pauze, een terugzien. Nu gaat men weer verder, het derde lustrum tegemoet. „Nu stellen wij opnieuw „koers en verheid” vast. We zien vooruit.” We weten niet welke grondzeeën ons bedreigen. Doch wij varen onder goed convooi. We weten ons geconvoyeerd door Hem, Wien de wind en de stormen gehoorzaam zijn. Zoo zij het!

G. J. P.

Want God is immers voortgegaan
Om d'aard met bloesem en met blaân
Gelijk een bruid te sieren.